DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

25 lipca — Nr. 9. — Rok 1929.

T R E Ś Ć:

SPRAWY OGÓLNO - ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

97.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 lipca 1929 Nr. I/13076/2/29 w sprawie książeczek obrachunkowych dla robotników czasowych.

Na podstawie rozporządzeń Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 8.XI. 1928 r. o książeczkach obrachunkowych (Dz. U. R. P. Nr. 96 z 1928 r. poz. 846) i z dn. 8.XI. 1928 r. w sprawie zezwolenia niektórym kategorjom zakładów pracy na nieprowadzenie części rozrachunkowej w książeczkach rozrachunkowych (Dz. U. R. P. Nr. 96 z 1928 r., poz. 848) zarządzam w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej co następuje:

Wszystkim robotnikom czasowym, zajętym na P. K. P., jako zatrudnionym na podstawie umowy o pracę (art. 2 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 16.III. 1928 r. o umowie o pracę robotników — Dz. U. R. P. Nr. 35 z 1928 r., poz. 324), należy wydawać książeczki obrachunkowe. Stosowna ilość tych książeczek będzie przesłana każdej Dy-

rekcji względnie Kierownictwu (Zarządowi) Budowy.

Przy każdorazowej wypłacie wynagrodzenia należy robotnikowi czasowemu wydawać kartkę rozliczeniową, zawierającą następujące daty: 1) ogólną sumę wynagrodzenia, 2) ogólną sumę potrąceń i 3) kwotę przypadającą do wypłaty. Daty te mogą być też umieszczone na kopercie lub puszce, w której wręczono robotnikowi jego wynagrodzenie, muszą jednak w każdym razie być zaopatrzone podpisem pracownika, który sporządził kartkę rozliczeniową.

Na życzenie robotnika należy mu przed lub po uskutecznionej wypłacie zezwolić na wgląd do listy płacy celem dania mu możności przekonania się, jakie poszczególne potrącenia mu poczyniono, a w wypadkach, w których suma potrąceń odbiega pod względem wysokości od zwykłej sumy, wypłacanej co miesiąc robotnikowi, należy mu na jego żądanie wydawać specjalny wyciąg z listy płacy.

Za zagubioną lub uszkodzoną książeczkę obrachunkową należy robotnikowi niezwłocznie wydać nową, za którą można w razie niewątpliwej winy lub niedbalstwa robotnika pobrać od niego opłatę w wysokości kosztu własnego książeczki. Koszt ten będzie podany do wiadomości osobnym okólnikiem.

W końcu przypominam rozporządzenie M-stwa K. z dnia 7.III. 1927 r. Nr. I/3619/2/27, wedle którego wszelkie zarządzenia, od których dopuszczalne jest odwołanie, zatem także zarządzenia, dotyczące nakładania wszelkich kar pieniężnych, muszą robotnikowi być doręczane na piśmie z wymienieniem powodów ich wymierzania.

98.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 11 czerwca 1929 r. Nr. I. 10994/BO/29, w sprawie zmiany p. 57, § 20 Regulaminu D. K. P.

W p. 57 § 20 Regulaminu D. K. P. kwotę „15.000 zł." (wiersz 4) zmienia się na „30.000 zł.", kwotę zaś „100.000 zł." (wiersz 7) na „200.000 zł.".

99.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 18 czerwca 1929 r. Nr. I/9014/BO/29, w sprawie uzupełnienia Regulaminu D. K. P.

W § 20 p. 39 Regulaminu D. K. P. umieszcza się po słowach „nagród pieniężnych" wyrazy: „do wysokości 500 zł. rocznie dla jednego pracownika".

100.

Nr. V. 6799/16 b/29 z dnia 31 maja 1929 r. o skasowaniu osobnego Kierownictwa Budowy Kolei Państwowej Woropajewo — Druja.

Rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 31 maja 1929 r. zostało skasowane z dniem 1 czerwca 1929 r. osobne Kierownictwo Budowy Kolei Państwowej Woropajewo — Druja, utworzone rozporządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 26 marca 1928 r. Nr. V-3012/16 b/28 (Dz. Urz. M. K. Nr. 9, poz. 33). Dalsze prowadzenie robót przy budowie linii Woropajewo — Druja zostało powierzone Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

101.

Nr. I/6050/2/29 z dnia 18 czerwca 1929 r. w sprawie zwalniania pracowników od uiszczania dopłat za niewynoszone części ubiorów służbowych.

W związku z rozporządzeniem z dnia 5/XI. 1928 r. Nr. I/20894/2/28 ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym M. K. Nr. 24 z dnia 11 listopada 1928 r. poz. 307, Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, że zwalnianie od uiszczania dopłat za niewynoszone ubiory służbowe obowiązuje od dnia 11 listopada 1928 r.

W myśl zatem powyższego rozporządzenia, pracownikom przeniesionym w stan spoczynku lub też na inne stanowiska służbowe, na których nie mają prawa do otrzymywania ubiorów służbowych, o ile uiścili już opłatę w wysokości 25% kosztów skarbowych ubiorów, należy wstrzymać z dniem 11 listopada 1928 r. strącanie z poborów emerytalnych względnie służbowych jakichkolwiek rat z tytułu niespłaconych jeszcze należności za niewynoszone ubiory służbowe.

Sumy zapłacone z tego tytułu przez pracowników przed 11 listopada 1928 r. nie podlegają zwrotowi.

102.

Nr. I/10733/2/29 z dnia 7 czerwca 1929 r. w sprawie przyznania zawiadowcom odcinków drogowych umundurowania z najlepszych gatunków sukna.

Zmieniając częściowo rozporządzenie z dnia 16/III. 1928 r. Nr. I/26576/2/27 Ministerstwo Komunikacji przyznaje st. zawiadowcom i zawiadowcom odcinków drogowych prawo do otrzymywania mundurów służbowych z najlepszych gatunków sukna.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

103.

Nr. I/8054/2/29 z dnia 14 czerwca 1929 r. w sprawie należności za podróże służbowe pracowników kolejowych.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia co następuje:

Diety przyznaje się zasadniczo pracownikom kolejowym w razie pobytu służbowego poza miejscem stałego zatrdnienia. Udzielenie pracownikowi, znajdującemu się w delegacji, urlopu wypoczynko-

wego lub zarządzenie podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego, nie stanowi odwołania delegacji, a zatem po odbyciu urlopu względnie podróży służbowej należy liczyć diety nie jak przy rozpoczynaniu delegacji lecz w dalszym ciągu w myśl § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 99 poz. 860 z 1927 r. i Dz. Urz. M. K; Nr. 8 poz. 79 z 1928 r.), przyczem za czas urlopu względnie za dni, w których pracownik delegowany przebywał w miejscu stałego zatrudnienia, nie przysługują żadne diety. Zwrot kosztów dojazdu z dworca kolejowego i do dworca, przewidziany w § 16 wymienionego rozporządzenia, przysługuje pracownikowi, jak to wynika z brzmienia § 2 wymienionego rozporządzenia, przy podróżach służbowych, a zatem także w razie **zarządzonej podróży służbowej** z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego.

104.

Nr. I/9033/2/29 z dnia 30 czerwca 1929 r. w sprawie ryczałtów za wyjazdy.

W związku z rozporządzeniem M. K. z dnia 18 kwietnia 1928 r. Nr. I/5584/2/28 o ryczałtach na wyjazdy dla pracowników kolejowych (Dz. Urz. M. K. Nr. 12, poz. 137 z 1928 r.) wyjaśnia się co następuje:

1) Ryczałty ustalone tem rozporządzeniem, przysługują pracownikom na odnośnych stanowiskach, tak etatowych jak i nieetatowych niezależnie, czy są na dane stanowiska mianowani, czy mają tylko powierzone wykonywanie obowiązków na tych stanowiskach.

2) Ryczałty przyznaje się na pokrycie wydatków, związanych z wyjazdami służbowemi w obrębie przydzielonego okręgu.

3) Jako okręg, na który przysługuje pracownikowi ryczałt, uważa się obszar, na który odpowiednio do stanowiska, kompetencji i stałego przydziału rozciąga się działalność danego pracownika, (np. naczelnik Oddziału otrzymuje ryczałt za wyjazdy w granicach Oddziału, zawiadowca odcinka drogowego w granicach przydzielonych odcinka).

4) W wypadku, gdy przydzielony pracownikowi okręg (odcinek) mieści się tylko w granicach danej stacji, nie przysługuje pracownikowi prawo do ryczałtu na wyjazdy.

5) W wypadku, gdy pracownikowi, pobierającemu ryczałt, powierza się czasowo, poza wykonywaniem własnych obowiązków, wykonywanie czynności na sąsiednim okręgu, (odcinku), należą się pracownikowi za podróże służbowe na przydzielonym czasowo okręgu diety, przy zastosowaniu postanowień ustępu ostatniego § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia etatowych pracowników kolei państwowych (Dz. Ust. R. P. Nr. 99, poz. 860).

W razie, gdy wykonywanie czynności na sąsiednim okręgu (odcinku) trwa dłużej niż jeden miesiąc, Ministerstwo Komunikacji, na wniosek Dyrekcji, może przyznać danemu pracownikowi zamiast diet odpowiednie zwiększenie ryczałtu najwyżej jednak w wysokości 75% ryczałtu własnego.

6) Gdy zastępstwo powierzono pracownikowi w tem samem miejscu służbowem, pracownik ten (zastępca) otrzymuje:

a) o ile nie pobiera ryczałtu z tytułu wykonywania służby na danym obszarze, w razie wyjazdów służbowych w ciągu pierwszych 14 dni zastępstwa diety, a po 14 dniach ryczałt osoby, którą zastępuje;

b) o ile pobiera już ryczałt z tytułu wykonywania własnych czynności na danym obszarze, a zastępstwo trwa do 14 dni, swój własny ryczałt; w razie dłuższego zastępstwa, ponad 14 dni, oprócz własnego ryczałtu, za cały czas zastępstwa, uzupełnienie do wysokości ryczałtu osoby, którą zastępuje.

W wypadku, gdy ryczałt osoby zastąpionej jest równy lub niższy od ryczałtu zastępcy, wówczas zastępca otrzymuje tylko swój własny ryczałt.

7) O ile w związku z powierzeniem zastępstwa następuje delegacja pracownika, pobierającego ryczałt, do innej miejscowości, przysługują temu pracownikowi za za cały czas zastępstwa diety z tytułu delegacji, przy równoczesnem wstrzymaniu wypłaty ryczałtu, a w razie wyjazdów służbowych, dokonywanych z miejsca delegacji, ma zastosowanie przepis § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1927 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 99, poz. 860)

105.

Nr. I. 9200/2/29 z dnia 1 lipca 1929 r. w sprawie czynszu za mieszkania służbowe, przydzielone pracownikom nieetatowym i kontraktowym.

M. K. okólnikiem z dn. 23.XI. 1925 r. Nr. I. 17652/2/25 i ogłoszonym w Dz. U. M. K. Nr. 11 z 1927 r. pod poz. 60, okólnikiem z dn. 9.XI. 1927 r. Nr. I. 22992/2/27, zarządziło, aby od pracowników nieetatowych i kontraktowych, zajmujących stanowiska uprawniające do korzystania z mieszkań służbowych, pobierać czynsz w wysokości dodatku na mieszkanie, przysługujący pracownikowi etatowemu, spełniającemu analogiczne czynności służbowe.

Wobec tego jednak że zdarzają się wypadki, iż pracownicy nieetatowi i kontraktowi, opłacając za mieszkanie służbowe czynsz w wysokości dodatku na mieszkanie, płacą więcej, niż gdyby to były mieszkania skarbowe (zwyczajne), przeto Ministerstwo Komunikacji uzupełnia wymienione dwa okólniki jak następuje:

„Jeżeli komorne, obliczone od metra kwadratowego powierzchni użytkowej mieszkania służbowego, wynosi mniej, niż kwota wspomnianego dodatku na mieszkanie, w takim razie pracownicy **nieetatowi i kontraktowi** płacą za te mieszkania czynsz, obliczony od wymiaru powierzchni użytkowej."

SPRAWY HANDLOWO-TARYFOWE.

106.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 5 czerwca 1929 r. Nr. III. 6165/29 w sprawie dokonywania w urzędach kolejowych sprzedaży druków zgłoszenia statystycznego oraz znaczków opłaty statystycznej.

Z dniem ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji wchodzi w życie załączona „Instrukcja w sprawie dokonywania w urzędach kolejowych sprzedaży druków zgłoszenia statystycznego oraz znaczków opłaty statystycznej".

INSTRUKCJA

w sprawie dokonywania w urzędach kolejowych sprzedaży druków zgłoszenia statystycznego oraz znaczków opłaty statystycznej.

§ 1. Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 10/XI. 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783) urzędy kolejowe, otwarte dla międzynarodowego ruchu towarowego, uskuteczniają sprzedaż kart zgłoszenia statystycznego oraz znaczków opłaty statystycznej po cenie nominalnej.

§ 2. Karty zgłoszenia statystycznego oraz znaczki opłaty statystycznej Dyrekcje Kolei Państwowych nabywają za gotówkę w Głównym Urzędzie Statystycznym i zaopatrują stacje swego Okręgu odpowiednio do potrzeb miejscowych.

§ 3. Pod względem rachunkowo-sprawozdawczym karty zgłoszenia statystycznego oraz znaczki opłaty statystycznej trakować należy narówni z gotówką, bez prowadzenia specjalnej ewidencji.

§ 4. W razie zmiany wzoru kart zgłoszenia statystycznego lub znaczków opłaty statystycznej pozostały zapas jednych i drugich podlega wymianie w Głównym Urzędzie Statystycznym na druki i znaczki nowego wzoru.

SPRAWY EKSPLOATACYJNE.

107.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 15 czerwca 1929 r. w sprawie książek zażaleń na stacjach kolejowych.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr. 153 z r. 1929, poz. 394).

Na podstawie art. 4 punkt 7 ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 580) oraz art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. w sprawie ustanowienia urzedu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567) zarządzam co następuje:

§ 1.

Na dworcach wszystkich stacyj, zarówno kolei państwowych jak i prywatnych użytku publicznego, tudzież w biurach oddzielnych ekspedycyj towarowych, wprowadzone są książki, przeznaczone do wpisywania zażaleń przez publiczność, korzystającą z komunikacji i urządzeń kolejowych.

§ 2.

Książki zażaleń są przeznaczone do wpisywania zażaleń na zauważone na kolejach nieporządki, narażające publiczność na niewygody lub straty oraz na nieodpowiednie zachowanie się i postępowanie personelu kolejowego w stosunku do publiczności.

§ 3.

Książki zażaleń nie są natomiast przeznaczone do reklamacyj, wynikających z umowy o przewozie podróżnych, bagażu i towarów. Reklamacje te należy zgłaszać osobno do właściwych Dyrekcyj Kolejowych.

§ 4.

Książkę zażaleń przechowuje zawiadowca stacji (dyżurny ruchu) względnie ekspedytor lub kasjer towarowy, pełniący służbę w ekspedycji towarowej.

Zażalenia, w przypadkach, nie odpowiadających warunkom §§ 1 i 2, nie będą rozpatrywane przez Dyrekcję Kolejową i pozostaną bez odpowiedzi.

§ 5.

Wpisujący zażalenie do książki zażaleń powinien wskazać swoje imię i nazwisko, miejsce zamieszkania, zawód względnie stanowisko służbowe lub społeczne, wpisać zażalenie oraz wskazać świadków, z podaniem ich imion, nazwisk i miejsc zamieszkania.

§ 6.

W razie niewskazania przez żalącego się świadków, zażalenie załatwia się na podstawie zeznań pracowników kolejowych oraz danych, będących w posiadaniu kolei.

§ 7.

Za rozmyślne uszkodzenie książki zażaleń, jak również za wpisanie do niej ubliżających lub nieprzystojnych wyrażeń, winni będą pociągnieci do odpowiedzialności sądowo-karnej.

§ 8.

Zażalenie powinno być rozpatrzone przez Dyrekcję Kolejową w takim terminie, by mogła ona zawiadomić żalącego się o decyzji w sprawie zażalenia przed upływem dni 30 od daty wpisania zażalenia.

§ 9.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie sprzeczne z niem przepisy, wydane w przedmiocie unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

108.

Nr. IV. 10471/11/29 z dnia 9 lipca 1929 r. w sprawie książek zażaleń na stacjach kolejowych.

W związku z ogłoszonem powyżej rozporządzeniem Ministra Komunikacji w sprawie książek zażaleń na stacjach kolejowych, Ministerstwo Komunikacji poleca rozporządzenie to wywiesić w poczekalniach i pomieszczeniach dla publiczności.

Potrzebną ilość egzemplarzy rzeczonego rozporządzenia Dyrekcje otrzymają z Ministerstwa Komunikacji.

Przy wykonywaniu tego rozporządzenia należy przestrzegać co następuje.

1) W przypadku zażądania książki zażaleń przez osobę nietrzeźwą lub niepoczytalną należy jednocześnie z wydaniem książki zażaleń przy uwzględnieniu jednak § 4 powyższego rozporządzenia M. K., sporządzić protokół (policyjny lub służbowy), o stanie osoby żądającej, w obecności przynajmniej jednego świadka i odnotować o tem w książce zażaleń, protokół zaś dołączyć do sprawozdania przesyłanego w myśl p. 2 niniejszego rozporządzenia.

2) Zażalenie, wpisane do książki zażaleń, powinno być w przeciągu 48 godzin przesłane przez zawiadowcę stacji w odpisach na druku według załącznika Nr 2 do miejscowego Oddziału Eksploatacyjnego oraz do Wydziału Eksploatacyjnego swojej Dyrekcji z podaniem okoliczności, które wywołały wpisanie zażalenia.

3) Niezwłocznie po otrzymaniu odpisu zażalenia Naczelnik Oddziału Eksploatacyjnego zarządza przeprowadzenie dochodzenia i o wyniku zawiadamia Wydział Eksploatacyjny Dyrekcji w ciągu dni 14 od daty wpisania zażalenia. W Dyrekcjach, nieposiadających Oddziałów Eksploatacyjnych, dochodzenia w sprawie zażaleń zarządza Wydział Eksploatacyjny.

Na ukończenie dochodzenia i udzielenie odpowiedzi żalącemu się wyznacza się termin dni 30 od daty wpisania zażalenia.

Odpis odpowiedzi, udzielonej żalącemu się, lub też decyzji Dyrekcji w sprawie zażalenia należy jednocześnie przesłać stacji, na której zostało wpisane zażalenie, celem wniesienia treści odpowiedzi lub decyzji do książki zażaleń.

4) W tych wypadkach, gdy zażalenie, wpisane do książki zażaleń, nie dotyczy tej Dyrekcji, w której okręgu zostało ono wpisane, stacja wysyła odpis zażalenia tylko własnej Dyrekcji, która ze swej strony, odpis zażalenia przesyła niezwłocznie Dyrekcji właściwej i poleca stacji odnotować to w książce zażaleń.

Dyrekcja właściwa załatwia zażalenie i zawiadamia bezpośrednio żalącego się o swej decyzji w sprawie zażalenia w terminie 30-dniowym

W statystyce zażaleń zażalenie takie wykazuje tylko Dyrekcja, której ono dotyczy.

5) Kontrolę prowadzenia książek zażaleń powinien dokonywać okresowo właściwy kontroler eksploatacyjny oraz dorywczo właściwy naczelnik Oddziału lub też naczelnik Wydziału Eksploatacyjnego.

6) Książki zażaleń powinny mieć kartki ponumerowane i zeszyte, a końce sznurków powinny być opieczętowane.

Książki zażaleń będą wydrukowane nakładem Ministerstwa Komunikacji według wzoru podanego w załączniku Nr. 1, wobec czego zapotrzebowania ich kierować należy do Ministerstwa Komunikacji (Departament VI, Wydział Zasobów).

7) Dyrekcje obowiązane są w dniu 1 lutego każdego roku przedstawiać Ministerstwu Komunikacji wykazy statystyczne wpisów do książek zażaleń według wzoru podanego w rozporządzeniu z dnia 20 lutego 1926 roku Nr. VI/19718/11 (załącznik Nr. 3).

Załącznik Nr. 1.

K S I Ą Ż K A Z A Ż A L E Ń

stacji ....
(stempel)

zawiera kart numerowanych ....

Zawiadowca stacji
(podpis)

P. K. P. Ser. R. Nr. 166.

(Pierwsza strona kartki).

Zażalenie Ńr. ....

Nazwisko i imię żalącego się ....
Zawód względnie stanowisko ....
Miejsce zamieszkania ....
....

Treść zażalenia:

(Druga strona kartki).

Dnia .... miesiąca .... 19...... r.

Podpis ....

Zalatwienie zażalenia.

Odpisy zażalenia zostały przesłane do Dyrekcji Kolei Państwowych w ....
i Oddziału Eksploatacyjnego w .... dnia ...... miesiąca .... 19...... r.

Zawiadowca stacji
podpis

Decyzja Dyrekcji w sprawie zażalenia, podana poniżej, została otrzymana dnia ...... miesiąca .... 19...... r.

Treść decyzji:

Za zgodność

Dnia ...... miesiąca .... 19...... r.

Zawiadowca stacji
(podpis)

P. K. P. **Załącznik Nr. 2.**

Dyrekcja ....

Stacja ....

Do

Oddziału Eksploatacyjnego

w ....

Dnia .... miesiąca .... 19...... r. zostało wpisane do książki zażaleń powierzonej mi stacji przez ....

....

zamieszkałego ....
następujące zażalenie:

W sprawie powyższego zażalenia wyjaśniam co następuje:

Dnia .... miesiąca .... 19...... r.

Zawiadowca stacji
(podpis)

Do Dyrekcji Kolei Państwowych w ....

W sprawie powyższego zażalenia ustalono dochodzeniem co następuje:

Dnia .... miesiąca .... 19...... r.

Naczelnik Oddziału Eksploatacyjnego
(podpis)

P. K. P. Ser. R. Nr. 167

Załącznik Nr. 3.

P. K. P.
Dyrekcja Kolei Państwowych
w ....

Nr. ....

Dnia .... 19........ r.

Do
Ministerstwa Komunikacji
Departament Eksploatacyjny.

Prezes Dyrekcji

STATYSTYKA ZAŻALEŃ

za rok 19..................

Nazwa miesiąca	Pozostawało niezałatwionych zażaleń na 1-go dnia bieżącego miesiąca	Wpisano zażaleń	Załatwiono zażaleń		Pozostało niezałatwionych zażaleń na 1-go dnia następnego miesiąca
			słusznych	niesłusznych	
			razem		
Styczeń					
Luty					
Marzec					
Kwiecień					
Maj					
Czerwiec					
Lipiec					
Sierpień					
Wrzesień					
Październik					
Listopad					
Grudzień					
Razem					
Razem w roku poprzednim					

P. K. P. Ser. R. Nr. 168.

Zażalenia na:	Styczeń	Luty	Marzec	Kwiecień	Maj	Czerwiec	Lipiec	Sierpień	Wrzesień	Październik	Listopad	Grudzień	Razem	W % do ogólnej ilości	Razem w roku poprzednim	W % do ogólnej ilości	Uwagi
Niedokładności w ruchu i połączeniach pociągów																	
Ogólne nieporządki na stacjach i przystankach .																	
Ogólne nieporządki w pociągach																	
Niewłaściwe zachowanie się pracowników stacyjnych																	
Niewłaściwe zachowanie się pracowników pociągowych																	
Pracowników kas biletowych, bagażowych i towarowych																	
Bufety																	
Różne																	
R a z e m																	
Na 100.000 poc. km. . .																	
W roku poprzednim razem																	
Na 100.000 poc.-km. w roku poprzednim																	

109.

Nr. IV/6836/11 z dnia 2 lipca 1929 r. w sprawie prowadzenia wykazów należności godzinowo-kilometrowych.

Wobec niejednolitego traktowania przez poszczególne Dyrekcje sprawy prowadzenia wykazów pracy i należności dodatku godzinowo-kilometrowego drużyn konduktorskich, przewidzianych rozporządzeniem z dnia 3/III 1926 r. pd Nr. 4434/2/26 Ministerstwo Komunikacji ustala niniejszem, wzamian sposobu ustalonego rozporządzeniem z dnia 11/IX 1926 r. za Nr. IV/7111/11, następujący sposób prowadzenia tych wykazów:

1) każda czynność służbowa konduktora powinna być uwidoczniona w odpowiednich rubrykach wykazu (serja F. N. Nr. . . .) i stwierdzona czytelnym podpisem kierownika pociągu, a w wykazie dla kierownika pociągu przez dyżurnego ruchu.

2) Wszelkie dane, dotyczące czynności służbowych, z wyjątkiem danych, których wpisywanie należy do dyżurnego ruchu, powinny być wpisywane do wykazów własnoręcznie przez kierowników pociągów. Dane te mogą być wpisywane albo atramentem (czarnym), albo ołówkiem atramentowym.

3) Wszelkie czynności służbowe powinny być wpisywane w wykazach kolejno bez pozostawiania niezapisanych stron lub linij.

4) Za prawdziwość wpisów do wykazów i za stwierdzenie czynności służbowych odpowiedzialnymi są kierownicy pociągów, odnośnie zaś do wykazów kierowników pociągów — dyżurni ruchu.

5) Wykazy powinny się znajdować od chwili odjazdu drużyny konduktorskiej z pociągiem, aż do chwili powrotu jej do stacji macierzystej u odnośnego kierownika pociągu, po skończonej zaś służbie powinny być zwrócone ich właścicielom i przez nich przechowywane.

6) Każda jazda luzem, celem objęcia służby przy pociągach lub z powrotem po zdaniu służby — powinna być nietylko wpisana do wykazu, lecz również odnotowana przez dyżurnego ruchu w raporcie z jazdy i w dzienniku ruchu, gdyż tylko tak stwierdzona jazda luzem będzie uwzględniona przy obliczaniu dodatku godzinowego.

7) Konduktorom, zajętym czasowo na stacjach pozamiejscowych przy wykonywaniu czynności nie z pociągami, jak naprzykład dyspozytorów drużyn konduktorskich, bileterów i t. p., nie należy zaliczać dodatku godzinowego za czas pełnienia tych czynności, gdyż za czynności takie, o ile są one wykonywane poza stacjami macierzystemi, opłaca się konduktorom diety.

8) Po skończonym miesiącu kalendarzowym— po ostatniej jeździe służbowej, odbytej w danym miesiącu, wykazy powinny być zwrócone dyspozytorom drużyn konduktorskich lub innym wyznaczonym do tego pracownikom stacyjnym.

9) Kontrolę wydanych wykazów prowadzą stacje macierzyste drużyn konduktorskich, które również obdzielają konduktorów temi wykazami, nie później niż dnia ostatniego poprzedniego miesiąca, po poprzedniem wypełnieniu (atramentem) pierwszej zewnętrznej strony wykazu niezbędnie danemi (numer, okres ważności, nazwisko i stanowisko konduktora oraz nazwa jego stacji macierzystej).

10) Zestawienie pracy oraz obliczanie przypadających należności dodatku godzinowo-kilometrowego wykonywują stacje macierzyste drużyn konduktorskich.

Sprawdzanie tych zestawień i obliczeń wykonywują Oddziały, a w Dyrekcjach, gdzie niema oddziałów, Wydziały Eksploatacyjne.

Wszelkie usterki i nieprawidłowości, spostrzeżone w wykazach, podczas sprawdzania powinny być poprawione czerwonym atramentem przez skreślenie nieprawidłowych danych tak, aby można było je odczytać i przez wpisanie nad niemi danych prawidłowych.

11) W razie zaginięcia wykazu wydaje się wzamian konduktorowi nowy wykaz, do którego wpisuje się poprzednia wykonana przez niego praca na podstawie danych, posiadanych przez stację macierzystą, przyczem na wykazie powinna być zrobiona adnotacja o tem, że wykaz ten został wydany zamiast pierwotnego.

12) Rozmyślne wpisanie do wykazów czynności służbowych, które nie istniały, jak również stwierdzenie tych czynności fałszywym podpisem dyżurnego ruchu lub kierownika pociągu — będą surowo karane.

110.

Nr. IV/8680/11 z dnia 20 czerwca 1929 r. w sprawie stosowania terminu szybkości.

Obecnie w terminologji eksploatacyjnej stosowane są równolegle dla określania ruchu pociągów, równowartościowe językowe wyrażenia „prędkość" i „szybkość". Pragnąc ujednostajnić te terminologję, Ministerstwo Komunikacji poleca dla określania ruchu pociągów stosować termin „szybkość", a więc pisać i mówić „szybkość pociągu", pociąg szybkobieżny", pociąg o szybkości 45 km. i t. p.

SPRAWY SŁUŻBY DROGOWEJ I URZĄDZEŃ ZABEZPIECZAJĄCYCH RUCH POCIĄGÓW.

111.

Zezwolenia na studja wąskotorowych kolei użytku publicznego.

Pan Minister Komunikacji rozporządzeniem z dnia 18 czerwca 1929 r. Nr. V/6104/16 b/29 udzielił na mocy art, 2 Ustawy z dnia 14/X-21 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne (Dz. U. Nr. 88, poz. 646) oraz art. 2 Rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30/IX-22 r. w przedmiocie wykonania powyższej ustawy (Dz. U. Nr. 92, poz. 854) Firmie „Trud" Biuro Inżynierskie Przemysłowo - Han-

dlowe, mające siedzibę w Warszawie przy ul. Al. Jerozolimskie Nr. 23, działające z ramienia i na rzecz Cukrowni i Rafinerji „Przeworsk" Sp. Akc., zezwolenia na czynienie studjów przedwstępnych wąskotorowej kolei użytku publicznego od Przeworska Wąskiego do miejscowości Gać i od stacji Urzejowice względnie Krzeczowice przez Bystrowice do Truchnika z odgałęzieniem od Bystrowic do Kozienic celem sporządzenia projektu technicznego.

Na podstawie tego zezwolenia służy wymienionej wyżej Firmie „Trud" w myśl art. 5 wspomnianej ustawy prawo wstępu na grunt obcy oraz dokonywania potrzebnych pomiarów i niwelacji za wynagrodzeniem szkód stąd powstałych.

Projektowane linje kolejowe długości około 44 kilometrów przechodzić będą przez Województwo Lwowskie, które powiadomiono jednocześnie o wydaniu tego zezwolenia.

Pozwolenie to zachowuje swą moc w ciągu 6 miesięcy od dnia jego wydania, t. j. do dnia 18 grudnia 1929 roku.

Termin, do którego ma wpłynąć podanie o udzielenie Cukrowni i Rafinerji „Przeworsk" Sp. Akc. w Przeworsku koncesji na budowę i eksploatację wymienionych wyżej kolei wąskotorowych na podstawie wyższych studjów, upływa z dniem 18 czerwca 1930 roku.

Termin prekluzyjny na udzielenie osobom trzecim pozwoleń na studja w analogicznym kierunku upływa z dniem 18 września 1929 r.

112

Zezwolenie na studja normalnotorowej kolei użytku publicznego

Pan Minister Komunikacji rozporządzeniem z dnia 28 maja 1929 r. Nr. V/5613/16 b/29 udzielił na mocy art. 2 Ustawy z dnia 14.X.21 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne (Dz. U. Nr. 88, poz. 646) oraz art 2 Rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30.IX.22 r. w przedmiocie wykonania powyższej ustawy (Dz. U. Nr. 92, poz. 854) inżynierowi Rafałowi Plesnerowi, zamieszkałemu w Kielcach, działającemu z ramienia i na rzecz Wydziału Powiatowego Sejmiku w Miechowie, zezwolenia na czynienie studjów przedwstępnych normalnotorowej kolei użytku publicznego od Kozłowa przez Miechów do Krakowa, celem sporządzenia projektu technicznego.

Na podstawie tego zezwolenia służy wymienionemu wyżej inżynierowi Plesnerowi w myśl art. 5 wspomnianej ustawy prawo wstępu na grunt obcy oraz dokonywania potrzebnych pomiarów i niwelacji za wynagrodzeniem szkód stąd powstałych.

Projektowana linja kolejowa długości około 65 kilometrów przechodzić będzie przez Województwa Kieleckie i Krakowskie, które zostały powiadomione jednocześnie o wydaniu tego zezwolenia.

Pozwolenie to zachowuje swą moc w ciągu 6 miesięcy od dnia jego wydania, t. j. do dnia 28 listopada 1929 r.

Termin, do którego ma wpłynąć podanie o udzielenie Wydziałowi Powiatowemu Sejmiku w Miechowie koncesji na budowę i eksploatację kolei Kozłów — Miechów — Kraków na podstawie powyższych studjów, upływa z dniem 28 maja 1930 roku.

Termin prekluzyjny na udzielenie osobom trzecim pozwoleń na studja w analogicznym kierunku upływa z dniem 28 sierpnia 1929 roku.

SPRAWY WARSZTATOWE.

113.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 4/VI. 1929 r. Nr. VI/9042/20/29 w przedmiocie wydania „Instrukcji dla maszynisty stacji wodnej".

Niniejszem zatwierdzam Instrukcję dla maszynisty stacji wodnej, która ukazuje się równocześnie w wydaniu osobnem.

Instrukcja ta wchodzi w życie z dniem 1 września 1929 r., jednocześnie tracą moc wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy i zarządzenia wydane w tym przedmiocie.

114.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 czerwca 1929 Nr. VI. 7951/21/29 w sprawie konkursów na wynalazki, projekty i wnioski.

Pośród ogromnej ilości najróżnorodniejszych sił fachowych, pracujących w kolejnictwie, niewątpliwie znajduje się pewna ilość pracowników, którzy nie tylko pełnią swe obowiązki sumiennie, ale pełnią je ze zrozumieniem rzeczy i mają swój własny krytyczny pogląd na sposoby, i metody, obecnie stosowane przy wykonywaniu tej lub innej pracy.

Pracownikom tej kategorji nieraz, być może, nasuwają się myśli zdrowe, mające na celu osiągnięcie lepszych wyników pracy, przez wprowadzenie pewnych zmian i ulepszeń, czy to drogą racjonalnej organizacji pracy, czy zastosowaniem lepszych narzędzi, czy też innych sposobów obróbki materjałów, lub zmian konstrukcyjnych w obsługiwanych przez nich maszynach i urządzeniach mechanicznych, wreszcie przez wprowadzenie w kolejnictwie wszelkiego rodzaju wynalazków, mniej lub więcej doniosłego znaczenia. Wszystko to mogłoby się przyczynić do zamiany ręcznej pracy na mechaniczną, do przyśpieszenia robót, do ułatwienia jej wykonania, jakoteż kontroli jakości wykonanej pracy, oraz osiągnięcia oszczędności w robociźnie lub materjałach.

Podobne pomysły i projekty w wielu wypadkach giną bezużytecznie, czy to z powodu braku zachęty, należytego poparcia i środków, czy to z powodu nieświadomości, jaką drogą najprędzej i najłatwiej możnaby tę lub inną myśl, na pozór błahą, urzeczywistnić.

Jest rzeczą zupełnie zrozumiałą, że wśród takiego zbiorowiska myśli ludzkiej, wiele pomysłów będzie błędnych, nieprzedstawiających żadnego realnego znaczenia, lecz niewątpliwie pomiędzy niemi znajdą się nieraz myśli zdrowe, których urzeczywistnienie może dać poważne rezultaty.

Mając na uwadze wyżej podane motywy, jak również w celu zachęty szerszego koła pracowników do wspólnej pracy, wedle sił i możności, w naprawie i postępie kolejnictwa, **Ministerstwo Komunikacji niniejszem ogłasza stałe konkursy na wszelkiego rodzaju wynalazki, projekty i wnioski, zmierzające ku osiągnięciu lepszych wyników pracy na zasadach niżej podanych:**

1) Raz do roku w miesiącu grudniu będą się odbywać perjodyczne konkursy na wszelkie wynalazki, projekty i wnioski, mające na celu: osiągnięcie lepszych wyników pracy w warsztatach i parowozowniach, przy naprawie taboru i urządzeń mechanicznych, lepszego wykorzystania taboru, i wogóle lepszą sprawność we wszelkich dziedzinach gospodarki kolejowej, jak służba stacyjna, drogowa, elektrotechniczna i zasobowa.

2) W konkursach tych mogą uczestniczyć wszyscy pracownicy kolejowi niezależnie od zajmowanego stanowiska, tak etatowi jak i nieetatowi.

3) Stawiany do konkursu wynalazek, projekt lub wniosek powinien przedstawiać nową myśl, do tej pory niestosowaną na kolejach, przytem winien zadość czynić chociażby jednemu z niżej podanych warunków:

a)) zamieniać pracę ręczną na mechaniczną,
b) przyśpieszać wykonanie pracy i ją ułatwiać,
c) dawać oszczędność w robociźnie lub materjałach,
d) zwiększać dokładność wykonanej pracy, lub też ułatwić jej kontrolę,
e) zwiększać bezpieczeństwo pracy lub ruchu pociągów. —

4) **Wynalazki i projekty** nowych maszyn, urządzeń mechanicznych, pomocniczych przyrządów, ulepszonych narzędzi, lub też zmiany konstrukcyj istniejących, **winny być przedstawiane do konkursu albo w formie modelu, albo w rysunku, chociażby szkicowym, z dokładnem opisaniem.**

Wnioski, dotyczące organizacji i podziału pracy, sposobu wykonania robót, rachunkowości, gospodarki trakcyjnej i warsztatowej i t. p. winny być przedstawione w formie referatu czytelnie i zrozumiale napisanego.

5) Pracownik, przedstawiający do konkursu swój wynalazek, projekt lub wniosek, winien podać przytem swoje imię, nazwisko, stanowisko jakie zajmuje na kolei, miejsce zatrudnienia i miejsce zamieszkania. Jeżeli wynalazca ma zamiar opatentować swój projekt przedstawiając go do konkursu, winien to w swem podaniu zastrzec. Ministerstwo Komunikacji dopomoże w przeprowadzeniu opatentowania przez dokonywanie prób modeli i wykonywanie rysunków, o ile uzna projekt jako zasługujący na to, przytem zastrzega Polskim Kolejom Państwowym prawo korzystania z wynalazku na warunkach, które będą w każdym poszczególnym wypadku osobno omawiane.

6) Pracownicy kolejowi mogą według swego uznania przesyłać swe wnioski na konkurs, albo przez przełożoną Dyrekcję, albo też bezpośrednio pocztą, w zapieczętowanej kopercie, adresując: Warszawa, Ministerstwo Komunikacji, Departament Mechaniczny.

7) Przedłożone do konkursu wynalazki, projekty i wnioski będą rozpatrywane raz do roku w miesiącu grudniu przez osobną komisję, składającą się z fachowców pod kierownictwem Departamentu Mechanicznego M. K.

Sprawy konkursowe przy rozpatrywaniu będą podzielone na 3 kategorje:

a) wnioski, uznane przez komisję za nienadające się dla kolejnictwa, lub nieprzedstawiające żadnej wartości, — będą niezwłocznie zwrócone właścicielom z zawiadomieniem ich o tem,
b) wnioski, uznane za pożyteczne, będą wynagrodzone pieniężnie; wymiar tego wynagrodzenia określi Min. Kom. w zależności od realnej wartości danego projektu lub wniosku, zawiadamiając o tem pracownika.

Wyznaczoną nagrodę będzie się również ogłaszać w Dzienniku rozporządzeń M. K. i zapisywać do listy personalnej danego pracownika.

c) Co do projektów i wniosków, które będą potrzebować zbadania w zastosowaniu praktycznem, zapadnie decyzja po ukończeniu badania i w zależności od otrzymanych rezultatów, Min. Kom. postąpi jak wskazano w wypadkach a) i b).

8) Wszelkie reklamacje osób zainteresowanych z powodu decyzji komisji, uwzględnione nie będą.

Jednocześnie znosi się okólnik Min. Kolei z dnia 24/XI 1924 r. Nr. VI. 18028/21/24 w sprawie konkursów na wynalazki.

115.

Nr. VI/1380/20/29 z dnia 22 marca 1929 w sprawie zmiany przepisów premjowych.

Praktyka lat ubiegłych i stwierdzony przez Ministerstwo fakt niejednolitego stosowania przez poszczególne Dyrekcje „Przepisów o premjach za oszczędne używanie paliwa na parowozach", zatwierdzonych dnia 22 lipca 1927 r. i rozesłanych Dyrekcjom przy piśmie Ministerstwa Komunikacji Nr. VI/25003/20/27 z dn. 5.VIII 27 r., wykazały konieczność wprowadzenia pewnych zmian i uzupełnień w tych „Przepisach", w szczególności w §§ 2 i 6.

Wobec tego Ministerstwo Komunikacji wprowadza z ważnością od dnia 1 lipca r. b. zmienioną redakcję § 2 i 6 wymienionych wyżej „Przepisów" i poleca niniejszym stosować je w brzmieniu, zatwierdzonem przez P. Ministra dn. 7.VI. 29 r. i podanem w załączniku.

Na wszystkich znajdujących się w Dyrekcji egzemplarzach, „Przepisów" z dn. 22.VII. 27 r. należy poczynić odpowiednie poprawki, jak to zrobiono

czerwonym atramentem na załączonym przy niniejszym egzemplarzu.

Zgodnie z nowem brzmieniem „Przepisów" należy nadal przy podziale premji pomiędzy pracowników parowozowni i oddziałów stosować ściśle ilości udziałów, wskazane w § 6 punkt d. poz. 1 i 2.

Zmniejszenie ilości udziałów w premji może być dokonane jedynie jako kara za wymienione w uwadze do punktu „d" § 6 wykroczenia i to tylko przez Naczelnika Wydziału Mechanicznego Dyrekcji lub jego zastępcę z własnej inicjatywy lub na wniosek Naczelnika odnośnego Oddziału Mechanicznego, lecz nie może być decydowane samorzutnie przez organa linjowe.

Przytem zmniejszenie lub pozbawienie premji nie może by dokonywane sumarycznie dla całej kategorji pracowników, lecz musi być decydowane i stosowane indywidualnie względem poszczególnych pracowników, którzy dopuścili się wyżej wskazanych zaniedbań służbowych.

Wprowadzone zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji Nr. VI/25021/20/25 z dn. 27 marca 1925 r. (punkt 3) zezwolenie dokonywania w pewnych wypadkach potrąceń wartości nadwyżki rozchodu smarów z premji opałowej drużyn parowozowych niniejszym odwołuje się. Z chwilą otrzymania niniejszego z premji opałowych mogą być dokonywane jedynie potrącenia za przepał paliwa na parowozach.

Przytem potwierdza się ponownie, że ustalone i ogłoszone na rok z góry przez Ministerstwo Komunikacji stawki premji za każdą zaoszczędzoną tonnę węgla dla drużyn parowozowych i dla pracowników administracji nie mogą być w żadnym wypadku zmieniane przez Dyrekcję.

Paragrafy 2 i 6 przepisów o „Premjach za oszczędne używanie paliwa na parowozach", zatwierdzonych dn. 22/VII-1927 r., ulegają zmianie i z ważnością od dn. 1 lipca 1929 r. otrzymują brzmienie następujące:

Par. 2. Ministerstwo Komunikacji wyznacza z góry dla każdej Dyrekcji przeciętną na cały rok normę rozchodu paliwa na parowozach w tonnach węgla obliczeniowego na jednostkę pracy parowozów w tonno-kilometrach brutto jak również normę kredytu na premje i stawki, osobną dla drużyn parowozowych i osobną dla pracowników Dyrekcji, oddziałów i parowozowni, według których należy płacić za tonnę oszczędzonego węgla. W normie rozchodowej zawarty jest całkowity rozchód paliwa na parowozach w pociągach i w pracy pomocniczej, włączając w to podpałki i postój w gorącym stanie.

Par. 6. Obliczenie i podział przypadłej za ubiegły okres sumy premji lub potrąceń dokonywa się w następujący sposób:

a) obliczenie dokonywa się za pewien okres czasu, ustalony przez Dyrekcję, nie dłuższy niż kwartał roku i nie krótszy niż miesiąc,

b) Dla każdego parowozu oblicza się według wykonanej przez niego pracy dopuszczalny rozchód paliwa według norm. Różnica między tym rozchodem a rozchodem rzeczywistym stanowi oszczędność lub przepał na tym parowozie; oszczędność ta lub przepał, pomnożone przez stawkę, wyznaczoną przez Ministerstwo Komunikacji dla premjowania drużyn parowozowych za tonnę zaoszczędzonego węgla, stanowią premję lub potrącenie, przypadające na dany parowóz dla obsługujących ten parowóz drużyn; obliczona w ten sposób premja lub potrącenie dzieli się pomiędzy drużyny, które na parowozie pracowały, proporcjonalnie do wykonanych przez nie parowozo - klm, a podział pomiędzy poszczególnych członków drużyny przeprowadza się: przy drużynach 2-u osobowych w stosunku 5 : 3, a przy drużynach 3-osobowych—w stosunku 5 : 3 : 2.

c) Dla każdej parowozowni samodzielnej łącznie z parowozowniami jej podległemi oblicza się ogólną oszczędność na wszystkich parowozach i ogólny przepał; różnica pomiędzy oszczędnością i przepałem, pomnożona przez stawkę, wyznaczoną przez Ministerstwo dla premjowania pracowników Dyrekcji, oddziałów i parowozowni za tonnę zaoszczędzonego węgla, stanowi sumę premji lub potrąceń, przypadającą dla tych pracowników z tytułu osiągniętych w danej parowozowni wyników.

Obliczona w ten sposób kwota premji dla administracji może być zmniejszona lub nawet całkowicie wstrzymana, jeżeli według uznania Dyrekcji w użyciu paliwa zaszło pogorszenie w parowozowni lub w oddziale.

d) Dyrekcja ustanawia, jaka część kwoty, o której mowa w p. c., ma przypadać na administrację oddziału, a jaka na administrację podległych mu parowozowni, przyczem część kwoty, przypadająca dla administracji oddziału, nie może przewyższać 20% tej kwoty. Podział premji pomiędzy poszczególnych pracowników administracji dokonywa się w sposób następujący:

1) z sumy, przypadającej na premję dla oddziału, otrzymują:

Naczelnik Oddziału — 10 udziałów, jego zastępca i pomocnicy po 8 udziałów, inżynier w oddziale, kontroler maszynowy i maszynista-instruktor po 6 udziałów;

2) Sumę, przypadającą na administrację parowozowni samodzielnej wraz z jej podległemi parowozowniami, dzieli się pomiędzy nie w stosunku ustalonym przez Dyrekcję, przytem z sumy premji, przypadającej w ten sposób na każdą poszczególną parowozownię, otrzymują:

Naczelnik parowozowni 20 udziałów;

Zastępca Naczelnika Parowozowni 18 udziałów;

Pomocnicy Naczelnika Parowozowni po 15 każdy;
udziałów każdy;

Dyspozytorzy Naczelnika Parowozowni po 12 udziałów każdy;

Monterzy (werkmistrze) przy bieżącej naprawie parowozów w parowozowni po 12 udziałów każdy;

Przemywacze kotłów parowozowni po 8 udziałów każdy;

Starsi palacze parowozowni po 8 udziałów

Palacze parowozowni i przebijacze rur w kotłach parowozowych po 5 udziałów każdy.

3) Pracownicy rachuby i statystyki tak w Dyrekcji jak i na linji mogą otrzymywać dodatkowe wynagrodzenie stosownie do czasu pracy, użytego dla obliczenia i podziału premji w godzinach pozabiuro-

wych, z kredytów akordowych, przewidzianych w rozdziale 9, par. 1. poz. 2. preliminarza budżetowego.

UWAGA do punktu 1 i 2.

Udział w premji każdego pracownika Dyrekcja, na wniosek Naczelnika Oddziału lub też z własnej inicjatywy, może zmniejszyć lub też zupełnie pozbawić go premji w wypadkach niedbalstwa w pełnieniu swych obowiązków, jak też niewykonania zarządzeń władzy, mających na celu zmniejszenie zużycia paliwa.

4) Podział ogólnej sumy potrąceń, przypadających na administrację Oddziału i parowozowni w wypadkach, kiedy zamiast oszczędności otrzymano przepał, przeprowadza się w stosunku do tej samej ilości udziałów, co i podział premji.

ZAWIADOMIENIA:

(Sprawy szczegółowo - osobowe).

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE KOMUNIKACJI.

Mianowania:

Keck Ludwik, St. referent M. K.—Naczelnikiem Wydziału w Ministerstwie Komunikacji w V stopniu służbowym urzędników państwowych przy równoczesnem powierzeniu stanowiska Naczelnika Wydziału Rozchodów w Ministerstwie Komunikacji.
Nr. Pr. 5074/29.

Nowosielski Władysław, Inspektor Ministerjalny Głównej Inspekcji Komunikacji — Inspektorem Ministerjalnym w V stopniu służbowym urzędników państwowych.

Baczewski Michał, Inspektor Ministerjalny Głównej Inspekcji Komunikacji — Inspektorem Ministerjalnym w V stopniu służbowym urzędników państwowych.
Nr. Pr. 5075/29.

Radcami Ministerjalnymi w V stopniu służbowym urzędników państwowych.

Inż. Jezierski Henryk, St. referent M. K.
Sędziuk Michał, St. referent M. K.
Mgr. Batycki Władysław, St. referent M. K.
Dr. Klechniowski Zygmunt, St. referent M. K.
Inż. Kraczkiewicz Antoni, St. referent M. K.
Nr. Pr. 5039/29.

Radcami Ministerjalnymi w VI stopniu służbowym urzędników państwowych.

Mgr. Dąbrowski Jerzy, Referent M. K.
Mioduszewski Edward, Referent M. K.
Inż. Rozenman Ignacy, Referent M. K.
Kalicki Stanisław, Referent M. K.
Inż. Dybowski Jan, Referent M. K.
Inż. Zenowicz Bronisław, Referent M. K.
Inż. Uthke Jan, Referent M. K.
Mgr. Górnicki Roman, Urzędnik VII st. sł. M. K.
Dr. Lewicki Wacław, Urzędnik VII st. sł. M. K.
Mgr. Matras Zygmunt, Urzędnik VII st. sł. M. K.
Inż. Zabłocki Mieczysław, Urzędnik VII st. sł. M. K.

Referendarzem Ministerstwa Komunikacji w VII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Rożałowski Gustaw, Urzędnik VIII st. sł. M. K.

Asesorami Ministerstwa Komunikacji w VII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Grzeszkiewicz Władysław, Pom. Referenta M. K.
Klochowiczowa Michalina, Kontroler M. K.
Stępkowska Wanda, Kontroler M. K.
Tokarski Roman, Pom. Referenta M. K.
Mroczkowski Stanisław, Kontroler M. K.

Księgowymi Ministerstwa Komunikacji w VII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Mirowska Marja, Kontroler M. K.
Kowalski Stanisław, Zast. Nacz. Kanc. M. K.

Asesorem Ministerstwa Komunikacji w VIII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Gerłowska Cecylja, Sekretarz M. K.

Księgowym Ministerstwa Komunikacji w VIII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Zdradziński Stanisław, Urzędnik IX st. sł. M. K.

Adjunktami Kancelaryjnymi Ministerstwa Komunikacji w VIII stopniu służbowym urzędników państwowych.

Szczepański Stanisław, Sekretarz M. K.
Chlumna Roman, Sekretarz M. K.
Szmurło Joachim, St. Rachmistrz M. K.

Rejestratorami Ministerstwa Komunikacji w IX stopniu służbowym urzędników państwowych.

Kędzierska Helena, St. Kancelistka M. K.
Białecka Irena, St. Kancelistka M. K.
Szczepańska Eugenja, St. Kancelistka M. K.
Patorska Jadwiga, St. Kancelistka M. K.
Jung Marja, St. Kancelistka M. K.

Urzędnikami prowizorycznymi Ministerstwa Komunikacji w X stopniu służbowym urzędników państwowych.

Domański Witold, Urzędn. prow. w XI st. sł.

Kowalska Franciszka, Pracown. Biura Statystycznego M. K.

Ćwikła Piotr, Pracown. Biura Statystycznego M. K.

Emerling Marja, Pracown. Biura Statystycznego M. K.

Starszymi Asesorami Polskich Kolei Państwowych z uposażeniem według grupy VII.

Banaszkiewicz Edmund, Asesor P. K. P.

Kietliński Karol, Asesor P. K. P.

Cegielski Aleksander, Asesor P. K. P.

Rosmański Edmund, Asesor P. K. P.

Asesorem Polskich Kolei Państwowych z uposażeniem według grupy VIII.

Zieliński Jan, adjunkt P. K. P.
Nr. Pr. 5045/29.

Przeniesienia ze względów służbowych.

Inż. Ulatowski Władysław, Zastępca Naczelnika Wydziału D. K. P. w Wilnie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Eksploatacyjnym.

Barwiński Marjan, Starszy Referendarz D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Slipski Adam, Starszy Referendarz D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Mgr. Breiter Wiktor, Referendarz D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Administracyjnym.

Mgr. Gorski Tadeusz, Referendarz D. K. P. we Lwowie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Administracyjnym.

Livius Włodzimierz, Kasjer stacyjny D. K. P. w Wilnie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Mgr. Flach Tadeusz, Asesor referendarski D. K. P. we Lwowie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Mgr. Filip Adam, Asesor referendarski D. K. P. we Lwowie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Kowalski Stanisław, Asesor D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Finansowym.

Gajewski Henryk, Asesor D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Budowy i Urzymania.

Bystrzejewska Leokadja, Starsza kancelistka D. K. P. w Warszawie — do stałej służby w Ministerstwie Komunikacji w dotychczasowym charakterze służbowym i z dotychczasowem uposażeniem z równoczesnem przydzieleniem do służby w Departamencie Administracyjnym.
Nr. Pr. 5372/29.

Przeniesienie w stały stan spoczynku.

Inż. Ciechanowiecki Aleksy, Dyrektor Departamentu z dniem 1 lipca 1929 r.
Nr. Pr. 4290/29.

Wydalenie ze służby.

Banach Kazimierz, Starszy kontroler M. K. z dniem 30 czerwca 1929 r.

Zmarli.

Pastecki Mieczysław — Urzędnik M. K. w VI st. sł. 21 maja 1929 r.

Schupp Karol — Zast. Naczelnika Rachuby 12 lipca 1929 r.

RUCH SŁUŻBOWY W DYREKCJACH P. K. P.

Mianowania:

Inż. Bolina Zygmunt, Kontroler Drogowy Oddziału Drogowego w Bydgoszczy w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku — Naczelnikiem Sekcji Utrzymania Kolei w Czortkowie w Okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie.
Nr. I. 18226/1-G/28.

Kahl Zygmunt, Kierownik Działu Rewizyjnego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie — Zastępcą Naczelnika Wydziału Kontroli Dochodów tejsamej Dyrekcji.
Nr. 7128/1-J/29.

Inż. Bogdański Czesław Edward, Kierownik Działu Ogólno-Gospodarczego w Wydziale Drogowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu — Zastępcą Naczelnika Wydziału Drogowego tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 12274/1-G/28.

Janda Jerzy, Kierownik Działu Towarowego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach — Zastępcą Naczelnika Wydziału Eksploatacyjnego tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 8539/1-J/29.

Dr. Pałkowski Stanisław, Referendarz K. P. w Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie — Kierownikiem Działu Ogólnego w Wydziale Osobowym tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 13235/1/29.

Inż. Błaszkowiak Stanisław, Referendarz K. P. w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku — Kierownikiem Działu Podtorza i Mostów w Wydziale Drogowym tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 2943/1/29.

Inż. Bruski-Kasyna Jan, Referendarz K. P. w Dyrekcji Kolei Państwowych we Lwowie — Kierownikiem Działu silnych prądów w Wydziale Mechanicznym tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 7738/1-C/29.

Inż. Zieniewski Włodzimierz, Referendarz K. P. w Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicah — Naczelnikiem Oddziału Drogowego w Rybniku w okręgu tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 12140/1-J/29.

Köhler Ferdynand, St. Asesor Dyrekcji Kolei Państwowych we Lwowie — Kierownikiem Działu Statystycznego w Wydziale Eksploatacyjnym tejsamej Dyrekcji.

Nr. I. 20193/1/28.

Inż. Paprzycki Bolesław, kontraktowy pracownik Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku. — Kierownikiem Działu Inwestycyjnego w Wydziale Drogowym tej samej Dyrekcji.

Nr. I/14400/1-D/29.

Mgr. Michalik Karol, Kontroler Wydziałowy w Wydziale Handlowo-Taryfowym w Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie, — Starszym Kontrolerem Wydziałowym w tymsamym Wydziale i Dyrekcji.

Nr. I/12343/1-G/29.

Zieliński Wincenty, Adjunkt Biura Rozrachunków w Bydgoszczy — Asesorem w VIII grupie uposażenia.

Nr. Cur. 7058/IV/29.

Lis Idzi, St. Asystent Biura Rozrachunków w Bydgoszczy — Adjunktem w IX grupie uposażenia.

Nr. Cur. 7059/IV/29.

Przeniesienia ze względów służbowych.

Inż. Kwaśniewski Paweł, Kierownik Działu Nawierzchni w Wydziale Drogowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach, — na stanowisko Kierownika Działu Inwestycyjnego w tymsamym Wydziale i Dyrekcji.

Nr. I/12073/1-J/29.

Zaremba Mieczysław, Kierownik Działu Pasażerskiego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, — na stanowisko Kierownika Działu Reklamacyjnego w tymsamym Wydziale i Dyrekcji.

Nr. I/12745/1-D/29.

Przeniesienia w stan spoczynku na własną prośbę:

Hawryszo Eugenjusz, Zastępca Naczelnika Wydziału Eksploatacyjnego Dyrekcji Kolei Państwowych we Lwowie, z dn. 1 lipca 1929 r., z wyrażeniem uznania za długoletnią i nadzwyczaj owocną pracę w kolejnictwie.

Nr. I/9459/1/29.

Korytko Karol, Zastępca Naczelnika Wydziału Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, z dniem 1 lipca 1929 r.

Nr. I/7128/1-J/29.

KONKURSY:

na stanowisko Naczelnika Wydziału Elektrotechnicznego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, V lub VI grupa uposażenia oraz dłuższa wszechstronna praktyka w powyższej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/10803/1-F/29.

---

na stanowisko Zarządzającego Koleją Wąskotorową I kl. Hrubieszów — Uhnów w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, wykonawcza służba eksploatacyjna i handlowa na linii.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/3638/1-G/29.

---

na stanowisko Zastępcy Naczelnika Wydziału Kontroli Dochodów w Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna praktyka w odnośnej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/12769/1-G/29.

---

na stanowisko Naczelnika Oddziału Eksploatacyjnego w Katowicach.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, praktyka w służbie eksploatacyjnej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/8539/1-J/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego do spraw taryfowych w Wydziale Handlowo - Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, praktyka w służbie handlowo-taryfowej

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/12602/1-J/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Osobowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, praktyka w służbie administracyjnej i budżetowo - statystycznej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/11790/1-D/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, praktyka w służbie eksploatacyjnej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/12310/1-B/29

na stanowisko Kierownika Działu Pasażerskiego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku z siedzibą w Bydgoszczy.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna, praktyka w tej dziedzinie służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/13143/1-D/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Pasażerskiego i Technicznego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa, wszechstronna praktyka w powyższej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/10802/1-F/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Ogólno - Gospodarczego w Wydziale Drogowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia oraz odpowiednia praktyka w odnośnej gałęzi służby.

Termin wnoszenia podań. do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/12274/1-G/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Pasażerskiego, Technicznego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w służbie parowozowej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 20 sierpnia 1929 r.

Nr. I/9691/29.

---

na stanowisko Kierownika Działu Pasażerskiego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa wszechstronna praktyka w służbie kontroli dochodów.

Termin wnoszenia podań: do dn. 15 sierpnia 1929 r.

Nr. I/9691/29.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 47092. 18.VII.29. 8200.